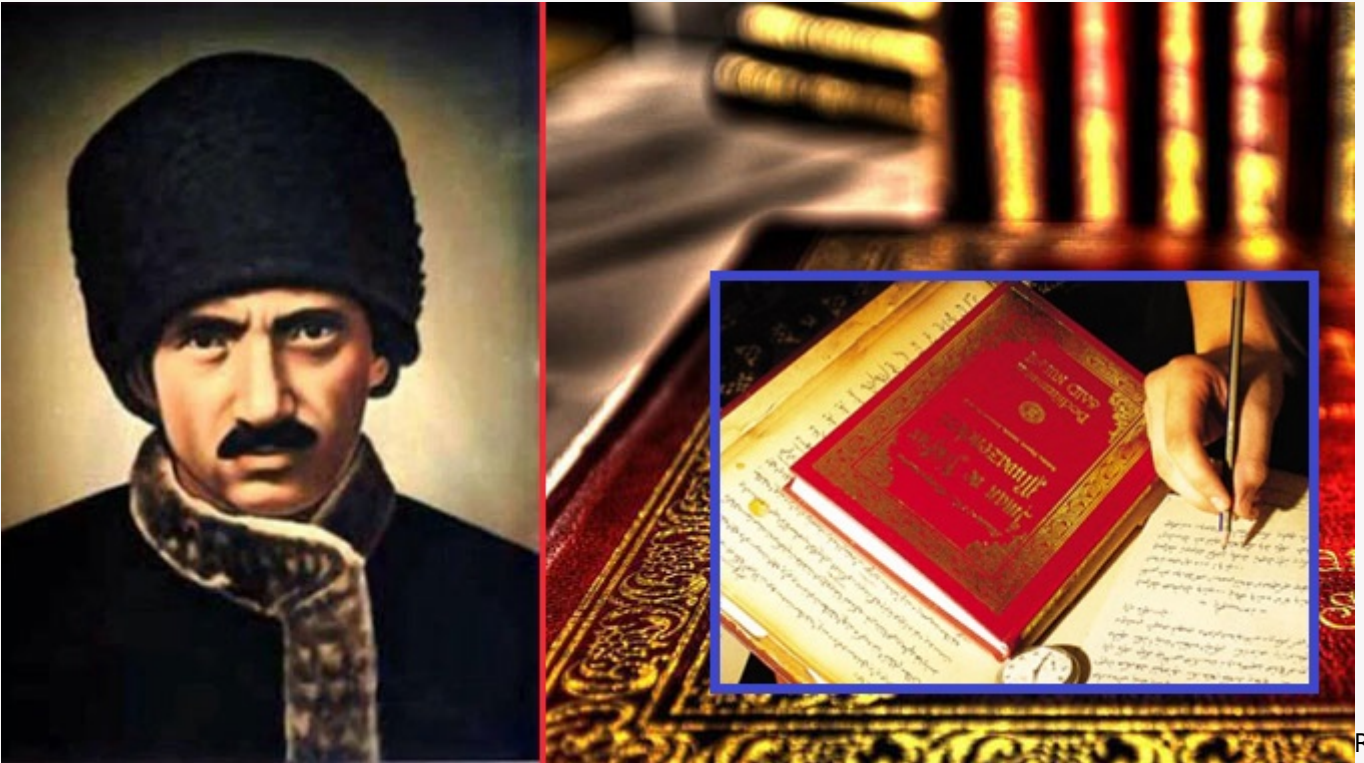
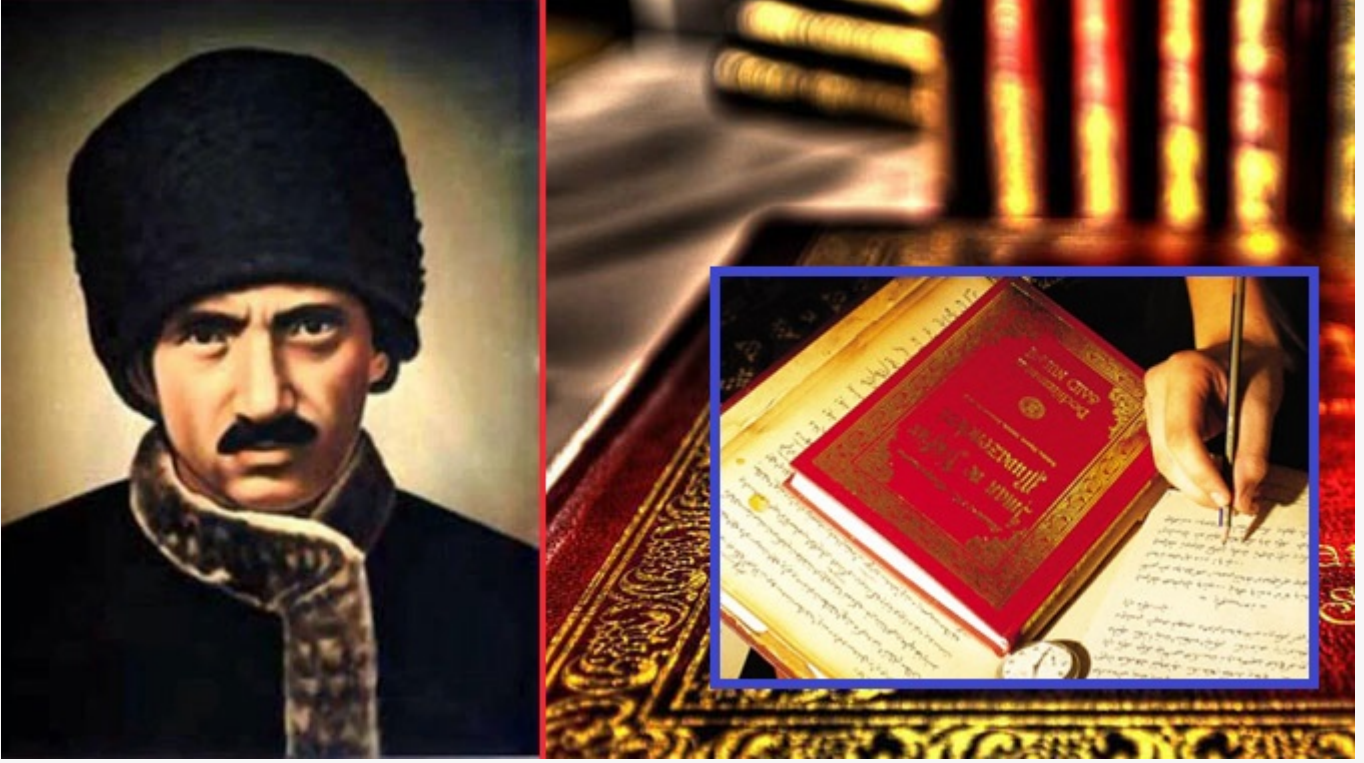

Risâle-i Nur “yazdırıldı mı?”

Risâ

le-i Nûr feyz-i Kur’ânî, ilhâm-ı İlâhî, ihtâr-ı Rabbanî, sünûhât-ı kalbî ve istihracat-ı Kur’ânî yollarıyla te’lif edilmiştir. Zaman zaman bizzat şahsımıza sorulan, bâzen de yazılı basında veya sanal âlemde çokça serrişte edilerek ilişilen bir ifâde de Risâle-i Nur’la ilgili olarak “yazdırıldı” ifâdesidir. Hatta Risâle-i Nur Külliyatı’nı da bu ifadeyle ilgili olarak bazı iddiaların tâ Bediüzzamân Hazretleri hayattayken mahkemelerde sorulduğu da görülmektedir. İlgili iddialar ve Bediüzzamân Hazretleri’nin verdiği cevap şöyledir:

“Üçüncü sehiv: Yanlış mânâ vermekle raporda: ‘Saîd bâzen kerametler yazar. ‘Yazmak istemezdim; bana yazdırıldı.’ Hem bâzen: ‘Bu cevap mânevî canımdan geldi ve hakikat âleminden bildirildi.’ Hem bâzen: ‘Kudsî bir müjde veriyor.’, ‘Her yüz senede bir müceddid gelir’ fikriyle kendisinin zamanın müceddidi olduğu fikrini uyandırıyor.’ demişler.” Bu iddialara Bediüzzamân Hazretleri şu cevapları vermektedir:

“Elcevap: Hâşâ, bin defa hâşâ. Benim haddim değil ki, o kerametleri benliğime mal edeyim. Belki benim pek çok

kusurlarımla berâber Risâle-i Nur ile îmân hizmetinde çalışmamıza bir ikrâm-ı İlâhî ve o hizmetin makbuliyetine dâir bereketten gelen bir emâreyi göstermek ve 'Ne ile yaşıyor, nasıl geçiniyor?' diyenlere karşı da, bereket-i İlâhiye bu hizmetimizi dünya maîşetine âlet etmeye mecbur etmiyor, demektir.

"Hem bu yazdığım hakikatler benim fikrim, malım değil; belki herkesin kalbinin bir köşesinde bulunan bir lümme-i şeytânî ve vesveseci bulunduğu gibi, bir lümme-i ilhâm ve melekî bulunduğu ehl-i hakikat ve diyanetin hükümlerine binâen, benim kalbimde dahi herkes gibi, bâzen ihtiyarım haricinde ve fikrimin fevkinde hatırıma bir hakikat hutur eder. Yani, Kur'ân'dan mânevî bir canibden bir nevî ilhâm hükmünde, bir güzel nükte ifhâm edilir, demektir.

"Ve hiç hatırıma gelmiyor ki, Yeni Saîd zamanında ve nefsin şerrinden ve benliğinden çok korkan ve belâsını çeken şahsıma böyle bir mevki verdiğimi veya vermek istediğimi tahattur etmiyorum. Belki, Risâle-i Nur'da isbat edilmiş ki: Bu zaman cemaat zamanıdır. Şahs-ı mânevî hükmeder. Eski zamanda dalâlet bir şahıstan geldiği cihetle, karşısına bir dâhi-i hidayet çıkardı. Şimdi ise cemaat şeklinde bir şahs-ı mânevî olmasından, onun karşısında ancak bir şahs-ı mânevî mukabele edebilir.

"Yalnız eskiden beri ehl-i hakikat mabeyninde carî ve üstâdına karşı fart-ı muhabbetten gelen fevkalhad hüsn-ü zanları ta'dil etmek ve nimet-i İlâhiyeye karşı küfran ve inkâr etmemek niyetiyle, müceddidlik vazîfesi olabilir. Fakat benim değil, Risâle-i Nur'undur. Belki bu zamana bakan Kur'ân'ın bir cilve-i hakikatidir. Risâle-i Nur onu temsil eder. Ben neci oluyorum ki, kendim dâvâ edeyim."1

Görüldüğü gibi Bediüzzamân Hazretleri bu tür iddialara gerekli cevapları vermiştir. Risâle-i Nur eserlerinde buna benzer epey izahât mevcuttur. Uzun tutmamak için bu kadarını yeterli görüyoruz.

Kur'ân-ı Kerîm'de Enfal Sûresi, 17.âyetinde "Ey Rasûlüm, düşmanların gözlerine bir avuç toprak attığın zaman da sen atmadın, ancak Allah attı."2" buyuran Allah (cc), zahirde Efendimiz'in (asm) attığı toprağın hakikatte onun atmadığını, kendisinin attığını beyan etmektedir. Bu noktada mes'eleye kader noktasından yaklaşmak gerekiyor. Çünkü bir filin bidâyeti irâde-i cüz'îyeye, neticesi irâde-i külliye aittir. Yani kul ister, Allah yaratır. Böylece Nisa Sûresin'de de "Sana her ne iyilik erişirse Allah'tandır. Sana her ne kötülük gelirse, o da kendi nefsendendir."3" denilmiştir. Öyleyse cüz-ü ihtiyarın icada kabiliyeti yoktur. Bir emr-i itibarî hükmünde olan kisdan başka, insanın elinde birşey bulunmuyor. İnsan ubûdiyet cihetinde hayat-ı ebediyeye müteveccihdir. "Öyle bir bîçare mahlûktur ki, sermayesi, yalnız, ihtiyardan bir şa're (saç) gibi cüz'î bir cüz-ü ihtiyârî; ve iktidardan zayıf bir kesb; ve hayattan, çabuk söner bir şule; ve ömürden çabuk geçer bir müddetçik; ve mevcudiyetten çabuk çürür küçük bir cisimdir."4"

Madem âyetin hükmü gereğince Allah (cc), Efendimiz'e (asm) "Attığın zaman sen atmadın!" diyor ise, insan da iyiliklere sahip çıkmamalıdır. Çünkü insanın "hasenatta iftihara hakkı yoktur. Onda onun hakkı pek azdır. Çünkü hasenâtı isteyen, iktiza eden rahmet-i İlâhiye; ve icad eden kudret-i Rabbâniyedir."5" "Elhasıl, insan her ne kadar fâil-i muhtar ise de, fakat 'Allah dilemedikçe siz hiçbir şeyi isteyemezsiniz.'6" sırrınca, meşiet-i İlâhiye asıldır, kader hâkimdir. Meşiet-i İlâhiye, meşiet-i insaniyeyi geri verir, 'Kader gelince göz kör olur.' hükmünü icra eder. Kader söylese, iktidar-ı beşer konuşmaz, ihtiyar-ı cüz'î susar."7"

Öyleyse "Ey insan! Senin elinde gayet zayıf, fakat seyyiatta ve tahribatta eli gayet uzun ve hasenatta eli gayet kısa, cüz-ü ihtiyârî namında bir iraden var."8" İşte böyle bir mâhiyete sahip olan insanın ben yaptım, ben i'câd ettim, ben yazdım demeye hakkı olabilir mi? Bu haddi aşmak olmaz mı?

Bediüzzamân Hazretleri Risâle-i Nur'un te'lifi için kullandığı "yazdırıldı" ifadesini öyle boşu boşuna kullanmamıştır. Bu kelimenin kullanılışında Allah'a tevekkül ve teslimiyet vardır. Başka mânâlar aramak abesle iştigaldir. Çünkü Risâle-i Nurların müteferrik yerleri bu iddia sahiplerini tekzip etmektedir.

Bediüzzamân Hazretleri Risâle-i Nur'un te'lifini izâh ederken şu açıklamaları yapmıştır. "Hem yazılan eserler, risâleler, ekseriyet-i mutlakası, hariçten hiçbir sebep gelmeyerek, ruhumdan tevellüt eden bir hâcete binâen, âni ve def'î olarak ihsan edilmiş."9" Evet, bu eserler, risâleler Hakîm-i Rahîm tarafından Bediüzzamân'a ihsan edilmiştir.

Hem de Bediüzzamân Hazretleri "Hakîm-i Rahîm olan Zât-ı Zülcelâl, Kur'ân-ı Kerîmin en parlak mazhar-ı i'câzından olan temsilâtından bir şulesini, acz ve zaafıma, fakr ve ihtiyacıma merhameten, hizmet-i Kur'ân'a ait yazılarıma ihsan etti."10" demektedir. Bir diğer eserinde de "Ben nefsimi herkesten ziyade nasihate muhtaç görüyorum. Kim isterse beraber dinlesin."11" Madem nefsim emmâredir. Nefsini ıslah etmeyen başkasını ıslah edemez. Öyleyse nefsimden başlarım."12" diyerek bir hâcete binâen, acz ve zaafına, fakr ve ihtiyacına merhameten eserlerin öncelikle kendi nefsinin ıslahı için ihsan edildiğini beyan etmiştir. Bediüzzamân Hazretleri te'lif edilen risaleler için "Sonra bazı dostlarıma gösterdiğim vakit, demişler: 'Şu zamanın yaralarına devadır.' İntişar ettikten sonra ekser kardeşlerimden anladım ki, tam şu zamandaki ihtiyaca muvafık ve derde lâîk bir ilâç hükmüne geçiyor."13" diyerek gerekli açıklamaları yapmıştır.

Şimdi hakikat-i hâl böyle iken Risâle-i Nur'un bazı yerlerinde kullanılan "yazdırıldı" ifâdesini "ihşan edildi, ikram edildi, mânevî bir nimet olarak şiddetli taleb ve ihtiyacımıza binâen ilhâm edildi" mânâlarında ifade etmenin ve anlamının ne zararı olabilir? Yağmuru Allah gönderiyor, nimetleri Allah ihşan ediyor, kâinatı zerrelere kürelere kadar Allah idare ediyor ve döndürüyor ise Allah'ın "ben kâinata sığmadım, mü'min kulumun kalbine sığdım" dediği hakikatle bir kulunun ayine-i Samed olan kalbine Kur'ân'dan ilhâmen mânâları ihtar ve ilhâm etmesi neden mümkün olmasın? İnsan kuru bir üzüm çubuğundan daha mı aşağıdadır ki, Allah o kuru üzüm çubuğuna üzüm salkımlarını taksın da; en büyük bir müçtehid, hem en büyük bir müceddid, hem hâkim, hem mehdî, hem mürşid, hem kutb-u âzam bir kulunun kalbine mânevî Kur'ânî mânâları ilhâm ile ihtâr etmesin? Evet etmiştir. Çünkü Bedüzzamân Hazretleri "Evet, lezzetli üzüm salkımlarının hâsiyetleri, kuru çubuğunda aranılmaz. İşte ben de öyle bir kuru çubuk hükmündeyim.¹⁴" demiştir. Hem de "benim hayatım Risâle-i Nur'a bir nev'î çekirdek olabilir. Kur'ân'ın feyziyle, Cenâb-ı Hakkın ihşanı ile o çekirdekten Risâle-i Nur'un meyvedar, kıymetli bir ağaç hükmüne icad-ı İlâhî ile geçmesidir. Ben bir çekirdektim, çürüdüm, gittim. Bütün kıymet Kur'ân-ı Hakîmin mânâsı ve hakikatli tefsiri olan Risâle-i Nur'a aittir.¹⁵" demiştir.

Dipnotlar:

- 1- Sirâcü'n-Nûr- Müdafaalar, Ankara Bilirkişi Raporuna itiraz.
- 2- Enfal Sûresi, âyet: 17.
- 3- Nisâ Sûresi, âyet: 79.
- 4- Sözler, 23. Söz, 2006, s: 512.
- 5- Sözler, 26. Söz, 2006, s: 752.
- 6- İnsan Sûresi, âyet: 30.
- 7- Mektubat, 15. Mektup, 2006, s: 87.
- 8- Sözler, 26. Söz, 2006, s: 761.
- 9- Mektubat, 28. Mektup, 2006, s: 637.
- 10- Mektubat, 28. Mektup, 2006, s: 640.
- 11- Sözler, 1. Söz, 2006, s: 14.
- 12- Sözler, 21. Söz, 2006, s: 424.
- 13- Mektubat, 28. Mektup, 2006, s: 637.
- 14- Mektubat, 28. Mektup, 2006, s: 626.
- 15- Emirdağ Lâhikası-II, 2006, s: 730.

17 Aralık 2012, Pazartesi Yeni Asya Gazetesi